

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVIII. ročník

číslo 7–8/červenec–srpen 2022

*voda pro rodiny s dětmi
(článek na straně 9)*

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	rozrost (setkání střední generace, vždy 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	16–18	dorost (mladší i starší)
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci, dočasně pozastaveno)

BĚHEM LETNÍCH PRÁZDNIN SE VĚTŠINA AKCÍ NEKONÁ.

PŘESNÉ INFORMACE NAJDETE NA SBOROVÉM WEBU (<https://branik.evangnet.cz>).

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Co bude na křesťanštině?	15
Smuteční oznámení	3	(program do konce roku)	
Den světových rekordů	4	Rozhovor Hádej s kým	12
(dorostová výprava)		Ať vás baví objevovat svět!	13
Výročí upálení Mistra Jana	5	(anketa)	
Výročí MJH poprvé i v našem		† Květa Šíbová	15
kostele, JFP zpovídá Mistra Jana		Text kázání z rozloučení 10. 8.	
Voda pro rodiny s dětmi	9	Pozvánky	17
Boj o Králičí ostrov	9	Nepálská studentka	18
(příměstský tábor v Evenu)		Kontaktní informace, tiráž	19
Střípky ze staveniště	11		

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás u prázdninového dvojčísla a doufám, že máte za sebou krásné léto!

Na sborové a ymcové akce bylo letos velmi bohaté. Sjíždění českých i zahraničních řek s malými i velkými, tábor ve městě i dva tábory v přírodě, rekreace v Krušných horách i drsný puťák v horách ve Slovinsku (v době vydání ještě probíhá), to všechno jsme mohli během těchto dvou měsíců zažít.

Co se týče mě, byla jsem už po sedmnácté (!) na táboře Pecka, šestkrát jako dítě a již po jedenácté jako vedoucí, byť ne pokaždé na celé dva týdny. Je to pro mě tedy opravdu srdcová záležitost, na Pecce jsem potkala svého nynějšího manžela Tadeáše, velmi formovala mou víru, naučila mě spoustu praktických věcí... To místo v lese prosycené narnijským vzduchem s dřevěným srubem a nedalekým rybníkem Krakůvka jsem si prostě zamilovala. Letos jsme však přijeli a půlka lesa byla pryč. Místo stromů jen pařezy, místo milovaných stinných zákoutí jen haldy větví a pálení slunce. Ale ta pravá pecková atmosféra? Ač jsem tomu na začátku vůbec nevěřila, přece tam byla. Aslan na nás svým vševědoucím zrakem dohlížel a my se tam mohli mít krásně, i když trochu víc upoceně než jiné roky. Už je ale jasné, že zkrátka budeme muset najít jiné tábořiště, což jsme posledních několik let odkládali.

Ale prozatím dost o Pecce, delší článek o ní i o dalších letních akcích najdete v příštím vydání Brány. Již teď si ale můžete přečíst o vodě pro rodiny s dětmi, příměstském táboře a samozřejmě o mnohém dalším.

Přeji pěkné čtení, třeba někde venku v příjemném teple babího léta.

Eva Friedrichová

SMUTEČNÍ OZNÁMENÍ

- Začátkem léta zemřel bratr **Josef Šnajberk** ve věku 94 let.
- 29. července nás opustila sestra **Květa Šibová** v nedožitých 94 letech.
(text kázání z rozloučení na straně 15)
- 7. srpna zemřela sestra **Maruška Kalinová**, bylo jí 85 let.
Všem pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast. ■

Milé sestry a bratři, shromáždění na poděkování za život M. Kalinové a rozloučení s touto sestrou, která chodila také do našeho sboru, proběhne 30. 8. v 16.00 ve sboru Církve bratrské, Soukenická 15, Praha 1.

S důvěrou v Pána a jeho vedení

Lenka Pecharová

DEN SVĚTOVÝCH REKORDŮ

Dne 10. a 11. června se šest statečných dorostáků vydalo na výpravu organizovanou černošickým dorostem, která nesla název *Den světových rekordů*.

Přestože tam branický dorost nebyl v příliš početném zastoupení, tak na nás místní jen tak nezapomenou, neboť přes den bylo mnoho rekordů ustaveno právě našimi šikovnými dorostenci a několik rekordů, které naši dorostenci zlomili, už nikdo nepřekonal.

Mezi nejoblíbenější rekordy patřilo válení sudů za minutu i za půl minuty, rozvazování uzlů, připínání si co nejvíce prádelních kolíčků na obličej (viz foto) či stavba modelu věže Tlapkové patroly.

Všem zúčastněným dětem děkujeme za zodpovědnou reprezentaci sboru, černošickému dorostu za organizaci a děkujeme Pánu Bohu za příjemně strávený čas.

Za dorosty
Hana Bedrníková

VÝROČÍ UPÁLENÍ MISTRA JANA

Ve středu 6. července jsme si připomněli výročí upálení MJH poprvé i v našem sboru. Sešlo se nás asi 40, převážně hostů.

Po zajímavém povídání našeho faráře JFP jsme místo ohně vzhlíželi ke grilu, na kterém Petr Švestka zručně zpracovával přinesené dobroty. Za to mu patří neskonaly dík, stejně jako všem ostatním, kteří se podíleli na nákupu i obsluze.

Pro vás, kteří jste se z jakéhokoli důvodu nezúčastnili, přinášíme aspoň duchovní potravu, z hmotné nezbylo opravdu vůbec nic.

Jarka Pecharová

Z BRANICKÉ KRONIKY 1925

Na skále se to pak zvrhlo: místo, aby lidé zpívali „Na břehu Rejna“, zpívali: „Hoříš, hoříš, Jene Huse, ať nehoří naše duše!“ To nelíbilo se československému pastorovi, který tu slavnost sám vyhlásil. Pastor běžel na skálu za davem, když slyšel, co lidé zpívají a sprostě křičel, aby kušeli. On nemohl tak rychle na skálu, jako lidé s pochodněmi, protože byl tlustý. Nějak se mu to zvrhlo, kam nechtěl.”

1925.
Pastor evangelický nerad viděl kory při pálení Husa sřichmi přítomní ihned až při jeho ohnivému projevu vytáhli branníci burtý a napléhli na pulty a pekli si je. Děti Husa chošili z místní katolíci a to ve většině. Jedlo se na skále, vřichni ochromady. Československý farář Mikulešský mabádal občany aby zešli až po obřadu - ale on obřad žádný nebyl. Farářů hned odcházeli od toho jak viděl co lidé. Samá si pamatují jak maminka šla vřadyby obětave na skálu - to bylo na promě republiky - když viděla se svých moc chtěla pevného bráta. Bála se, proutěci xrala pověst branních skal. Někdy se totiž stávalo se v okolí skály amizelo dítě - pohlíkla ho skála - říkalo se tise.

JAN HUS – CO BY NÁM ŘEKL DNES?

Jestliže hledáme něco, v čem bychom mohli v Mistru Janovi najít vzor pro dnešek, bohužel to nejspíš nebudou jeho názory, které se staly předmětem sporu v Kostnici. Tedy – bohužel – možná netřeba Bohu žalovat, že už nás tyto spory netrápí. Husovou dobou hýbal filosofický spor nominalismu a realismu a ten se promítl i do vlastního Husova učení a do článků, které pak kostnický koncil odsoudil jako bludné a zavrženíhodné. Tyto spory jsou ale dnes již běžnému člověku nesrozumitelné a po pravdě řečeno nebyly úplně srozumitelné ani Husovým současníkům. A i těm, kterým srozumitelné byly – tedy jeho kolegům na univerzitě – nepřipadly časem zas tak zajímavé. Poslední učená disputace nad články, za které Jan Hus položil život, proběhla v roce 1419 mezi učenci na uni-

verzitě. Ti, kteří se zaštitili Husovým jménem a vešli do dějin jako „husité“, ti se o ně nezajímali vůbec.

Husovy tehdejší názory tedy ne, ale zkusme vymyslet, co by nám asi Jan Hus řekl dnes. Podívejme se, jaké postoje Hus zastával k té které problematice otázky své doby, a hledejme, jestli se dnes nesetkáváme s nějakou obdobnou situací. A ptajme se: Co by asi dnes Mistr Jan pověděl?

Tak se, Mistře Jene, podívej na tu dnešní mládež. A Mistr Jan by pokýval hlavou. Tak, tak. Tolik staletí uběhlo a pořád jsou ti mladí úplně stejní. Jako jsem byl já... A kajícně by přiznával, jak ještě jako mladík snil o bezpracném životě kněze, tedy tehdy jakéhosi státního úředníka. Jak chtěl nosit pěkné oblečení a nechat se obdivovat od druhých. Pro své bohatství a postavení. Ale že by se přerhl, aby tohoto postavení dosáhl?! I kdepak! Ve svých listech i kázáních vzpomíná, jak místo studia a vůbec něčeho rozumného, hrával dlouho do noci šachy. A jak se vztekal, když prohrával. A že až dlouho poté poznal, že měli pravdu ti, kdo mu říkali, že by svůj čas mohl věnovat něčemu užitečnějšímu, než hraní, a také že obyčejná hra přece nestojí za rozčilování...

A jak by tak vzpomínal, snad by v nás mohl zanechat alespoň kousek naděje, že když i ten Jeníček z Husince, co se mu nechtělo pracovat a mařil čas hraním a vztekáním se nad šachovnicí, že nakonec vyrostl v Mistra Jana, tak že i z těch našich mladých vyrostou správní lidé, i když místo pořádné práce či studia tráví spoustu času hraním si na počítači.

No, Mistře Jene, ale podívej se, co z těch dětí roste! Copak v téhle době z nich může něco pořádného vyrůst? Jen se podívej na tu vládu a na ten parlament! Podívej, co si navymýšlejí za zákony... A Mistr Jan by si nechal zase vysvětlit, jak vlastně funguje ta naše demokracie, a poslechněme si, co by nám na to, hádám, řekl: *„Vězte lidičkové, že mi to připomnělo jednu dávnou historii. Sám pražský arcibiskup mě onehdá požádal, abych jel do Branibor obhlédnout jeden zázrak. Celé davy poutníků se sjížděly do městečka Vilsnak, aby viděly tělo Kristovo, tedy svatou a proměněnou hostii, ze které vytryskla krupěj krve. Z pohledu svaté teologie se tomu nedá vytknout nic, protože pod jednou způsobou obě jsou v plnosti obsaženy a kdo tělo Páně v podobě chleba přijímá, jakoby tělo i krev přijímal. Jako by ta hostie toto svaté učení koncilu Lateránského chtěla potvrdit. I jel jsem tam – a když jsem viděl, co jsem viděl, řekl jsem otci arcibiskupovi, že je to čiré dábelství. Ne snad v té svaté hostii s kapkou krve. To je, hádám, jen obyčejný lidský švindl udělaný v touze po penězích. To v těch lidech, kteří se tam ženou, cítím v pravdě dábelskou touhu po zázraku. Cožpak pravý křesťan potřebuje něco takového?!*

A jak Vás tak poslouchám“ – pokračoval by Mistr Jan – „vy podléháte stejnému pokušení. Touha po zázraku, to je touha, aby někdo něco udělal za vás. Ne napřít

svoje síly. Ne jít sám a něco udělat – jen čekat na zázraky, na nějaký nový zákon, novou vyhlášku, které odstraní všechno zlo a bídu. Někajý ten příkaz shora – jen moji současníci čekali zázrak od Boha a vy od vlády a parlamentu. A tak jako tenkrát, tak i dnes je snadnější uvěřit bláhovému nesmyslu i evidentní lži, než se podívat pravdě do očí. Tolik staletí uplynulo a lidé jsou stejní. Nejen ti vaši mladí, ale i vy dospělí...”

Ale co s tím, Mistře Jene?! Co nám poradíš? Co máme dělat s těmi mladými i s těmi starými?! Co máme dělat se světem kolem nás a s těmi lidmi okolo nás?

I podivil by se Mistr Jan. „*S lidmi okolo?! Se sebou musíte něco dělat. Však jsem řekl: věrný křesťane, hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, mluv pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti, neboť pravda tě vysvobodí od hříchu, od ďábla, od smrti duše a konečně od smrti věčné... Nikde nepravím ,starej se o druhé‘, jestli hledají, slyší a učí se pravdě, jestli ji milují, mluví, drží a brání až k smrti. Každý musí začít sám u sebe a teprve když tam je hotov, když vyndá všechna ta břevna ze svých očí, teprve tehdy může se starat o třísky v očích druhých. A ono tím, že vyjmete ta břevna ze svých očí, uděláte dobra až až, protože uděláte dobrý skutek a z jednoho dobrého skutku jich mnoho dalších vyroste. Žádný skutek nezůstane sám o sobě, ale jako sněhová koule bude na sebe nabalovat další, sobě podobné. Dobrý skutek dobré a zlý skutek zlé.*

Povím Vám jednu dávnou historii a z ní pak vyvodím i poučení. Vzpomeňte na Karla, z Boží milosti císaře římského a krále českého, toho jména čtvrtého v řadě císařů římských. A vzpomeňte i na jeho poslední manželku Elišku. Z Polska k nám přišla, z Pomořan. Snad vzpomenete na mladičkou ženu císaře Karla, která podkovy a meče holýma rukama lámala. Karel IV. a Eliška Pomořanská – a z jejich lásky narodilo se děvče – Anna. Tu pak pojal za manželku král anglický Richard, toho jména druhý. Krásný muž a moudrý panovník. Poslední před tou dlouhou válkou, co ji nazývají ‚válkou růží‘. Královna Anna zemřela mladá – 28 let jí bylo. Ale díky tomuto sňatku Anny České a Richarda Anglického probudily se a rozproudily čilé vztahy mezi českými zeměmi a Anglií. Vojtěch Raňkův z Ježova, co nad rakví císaře Karla ‚Otcem vlasti‘ nazval, byl oxfordský mistr a všechn svůj majetek odkázal na stipendium, díky kterému pak se na Oxfordu mohli čeští studenti vzdělávat. A jaké dobré semínko tím zasadil! Celé obrodné hnutí náboženské k nám z Anglie přišlo a opět povzbudilo ty, co už nic jiného nedělali, než jen se smutkem na Milíče z Kroměříže vzpomínali. A v řadě neposlední spisy oxfordského evangelického doktora Viklefa přišly do Čech. A my je četli zleva, zprava, shora i zdola! Tolikrát jsem říkal příteli svému, Mistru univerzity pařížské i oxfordské – Jeronýmovi Pražskému: Viklef, Viklef, nejednomu ty hlavu zvikleš; a on mi dobře rozuměl. Vždyť to byl on, kdo nám Viklefovy spisy z Oxfordu přivezl. Však také na stejném místě jako moje, ani ne po roce i jeho hranice hořela... Nic z toho nezažil císař Karel. I Mistr Vojtěch Raňkův z Ježova odešel na pravdu Boží desítky let před tím.

Ale toto tím chci říct: nedohlédneme všechny důsledky našich činů - ale žádný z nich se neztratí, ale jako semínko vyklíčí a vydá své ovoce ve svůj pravý čas. Takovým dobrým semínkem byla univerzita, kterou císař Karel založil v Praze. Dobrým semínkem byla láska císaře Karla IV. a Elišky Pomořanské, dobrým semínkem byla péče Mistra Vojtěcha o nadané, leč chudé studenty. Ale byla i zlá semínka a i ta vyklíčí a dají své ovoce. Dobrého Milíče z Kroměříže k smrti uštváli. I Vojtěch Raňkův se až před papežem v Avignonu musel zpovídat z nařčení z kacířství. Jak dobře císař Karel vychoval svou dceru Annu, o to méně se to dá říci o jejím mladším bratru Zikmundovi.

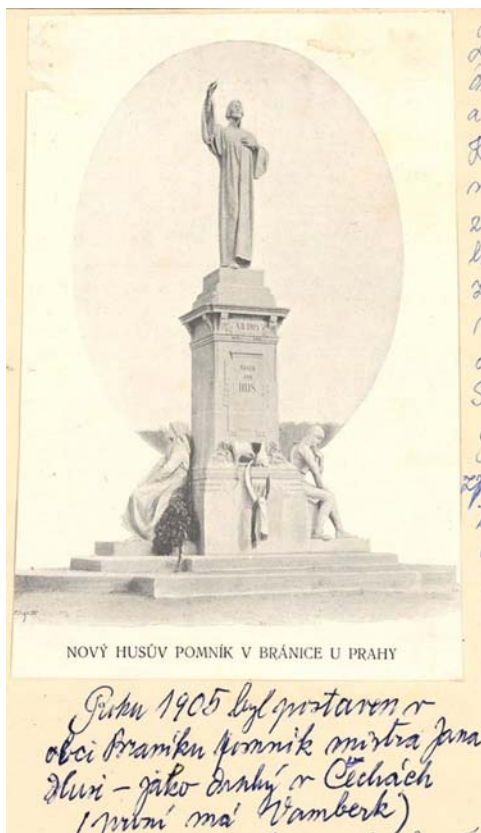
Jeden každý z nás se musí snažit o dobro v tomto světě, v tom postavení, jaké mu Bůh dal. Všechno naše konání v sobě nese nějaké semínko - tu semínko lásky, tu semínko zloby. Semínko pravdy i semínko lži. Semínko dobrého skutku i semínko ublížení. Není takového člověka, jehož rozhodování by nedopadalo na hlavy druhých.

Vězte, že každý skutkem zaséváte malé semínko do duší svých bližních. Jste-li pány, pak do duší svých poddaných, jste-li sedláky, pak do duší své čeládky. Jste-li učitelé, pak do duší svých žáků. Jste-li od kterého řemesla, pak do duší svých dělníků a učedníků. Jste-li kupci, pak do duší těch, od kterých nakupujete, i těch, kterým prodáváte. Jste-li rodiči, pak do duší svých dětí, a nejste-li poustevníci v hlubokých lesích, tak do duší svých sousedů.

Dobrymi skutky zaséváte semínka dobrá, špatnými skutky semínka zlá. Je potřeba zasévat dobrá semínka. Možná hned nevzejdou, ale neztratí se. A možná jak jerišská růže budou desítky let bloudit pouští, ale časem vyklíčí a vydají své ovoce. A bylo-li co bylo skutečně dobré, to je poklad ze zlata a drahého kamení. Tomu neublíží ani staletí.

Tak jsem to já učil z kazatelny kaple Betlémské ve svých časech. Každý musí začít sám u sebe. A jak jsem to poznal, lidé jsou stejní jako za mých časů, tak za těch vašich. Pán Bůh Vám požehnej k rozsévání dobra.“

Mistra Jana se ptal Jaroslav F. Pechar

VODA PRO RODINY S DĚTMI

První červencový týden se konala akce YMCA Braník – voda pro rodiny s dětmi. Účastnilo se šest rodin s dětmi ve věku 5–12 let. Původní plán byl jet řeku Sázu, ta vzhledem k intenzivním bouřkám ale tekla příliš rychle. Nakonec jsme proto jeli řeku Ohří, která tedy rozhodně příliš rychle netekla.

Počasí bylo, až na závěrečné deště, perfektní, děti (a některé maminky) se postupně učily kormidlovat nebo i jen pádlovat (to už jen děti, maminky všechny pádlovaly zdatně!). Opět se potvrdilo známé pravidlo, že děti se sice rychle vyčerpají, ale zato rychle regenerují, rozhodně rychleji než rodiče. Naštěstí se daly jejich síly aspoň částečně využít na sbírání dříví, stavění stanů nebo pomoc s vařením.

Kromě splouvání řeky jsme také v Kynšperku nad Ohří navštívili bohoslužby bratrského sboru ČCE s kazáním vedoucím k zamyšlení, podnikli výlet na velmi hradovatý hrad Loket a s dětmi četli knížku Mio, můj Mio od Astrid Lindgrenové, což byla asi jediná chvíle kromě půlnoci, kdy v táboře panovalo úplné ticho ☺.

Na závěr tradiční pochvala: akce se povedla a těšíme se na další, díky manželům Zvánovcovým za organizaci a dodání velmi schopného praktikanta Metođeje. A díky Pánu Bohu za zdárný průběh.

Anka Matoušková

BOJ O KRÁLIČÍ OSTROV

Příměstský tábor

V termínu 25–29. 7. proběhl náš první příměstský tábor. Zúčastnilo se ho 16 dětí a 4 praktikanti.

Díky Ádě, Katce a dalším, které raději nejmenuji v obavě, abych na někoho nezapomněla, byl program perfektní a velice pestrý.

Čas rychle ubíhal; ať v Evenu, na farmě, nebo u vody. Hry střídalo zpívání, sbírání bodů a dobrá krmě.

I počasí se vydařilo, tak co víc si přát, než vidět radostné děti.

Ptala jsem se průběžně dětí, co se jim nejvíc líbilo. Pravidelná odpověď byla, že všechno, na upřesnění byly nejčastější odpovědi divadlo, voda a dojení kravičky.

TADY JICH NĚKOLIK UVÁDÍM:

– *Že jsem jezdil na kánoi a zkusil jsem jet na kajaku a dělat vedoucího.*

Praktikant Jakub

– *Moc se mi líbilo divadlo, ježdění na raftu a dojení kravičky*

Samík 6 let

- Celková organizace a pestrý program (konkretizace – divadlo, pobyt na farmě, voda) Danielka 10 let
- Že jsme si hráli a zpívali Vendulka 4 roky
- Cestování vlakem, dojení kravičky a ježdění na lodi Daník 5 let

Ještě jednou velké díky Ádě, Katce, ostatním dospělákům a hlavně Pánu Bohu za ochranu a pohodu.

Jarka Pecharová

STRÍPKY ZE STAVENIŠTĚ

(zpráva komise pro rekonstrukci za červen a červenec)

A co se tam teď dělá, ptáte se? Nejsnazší odpověď je „všechno“. Zedníci budují příčky a připravují podklad podlahy, truhláři louhují lavice, natěrači se snaží trefit ten nejlepší odstín lazury a k tomu všechny tzv. profese, tedy vzduchotechnici, topenáři, elektrikáři, atd. přikládají ruku k dílu.

Krom toho se staršovstvo na své mimořádné schůzi rozhodlo zajistit profesionální obnovu nástěnných maleb na stropních vaznicích, protože podkladové desky už potřebují vyměnit. Též schválilo některá další (převážně inflací či technickou nutností vynucená) navýšení rozpočtu.

Stále je toho spousta k rozhodování a k vymyšlení, ale krok za krokem postupujeme k cíli, byť

původní termín dokončení v polovině září přestává být realistický.

Těšíme se, až budou konečně všechny trubky a kabely na svých místech a pokročíme do další fáze, ve které se podlaha zaklopí dubovými prkny a my se od hrubých prací budeme pomalu přesouvat k viditelným interiérovým záležitostem.

David „Blaf“ Slabý

CO BUDE NA KŘEŠŤANŠTINĚ?

V květnu jsme probírali, jak je to se zpovědí v naší církvi, v ostatních křesťanských církvích i v jiných náboženstvích. V diskusi jsme pak sdíleli, jak to má každý z nás s uvědoměním si vlastních hříchů, pokáním a lítostí.

V červnu se křesťanství nakonec nekonala, program, který měl mít Valentýn Plzák, se přesouvá na říjen.

Příště, 12. září v Evenu, nám Vlasta Urbánková poví něco o tom, co máme společného s muslimy a židy.

DALŠÍ PROGRAM DO KONCE ROKU:

- 10. 10. Ekonomické motivy s kořeny v náboženství / *Václav Škach*
- 14. 11. Historie protestantismu / *Valentýn Plzák*
- 12. 12. Deset přikázání – deset fusingů Davida Vávry. / *Zuzka Pavlíková a David Vávra*

Všichni jste srdečně zváni každé druhé pondělí v měsíci od 18 hod do Evenu!

Lubor Žalman

ROZHOVOR HÁDEJ S KÝM

■ *Jaká byla tvoje cesta do branického sboru, fascinovala tě stavba?*

Nejvíc mě zaujala stavba. Později jsem se rozhodl, že se přijdu podívat na bohoslužbu. Několikrát jsem přišel jen tak, bez toho abych se zapojil do rozhovoru. Pak mě oslovil Tomáš Bedrník, představil se a přivítal mne. V porevoluční době jsem chodil do Apoštolské církve v Havířově, bylo mi tehdy patnáct, šestnáct, sedmnáct a to byly moje začátky chůze do sboru.

■ *Kdybys měl porovnat tyto dva sbory, našel bys nějaké odlišnosti?*

Havířovský sbor kdysi byl neformální, živelný – například písničky, které se tam zpívaly, byly spíše podobné popmusic – melodické písničky, které si člověk zpíval, měly docela chytlavou melodii. Zpívalo se za doprovodu klasické kapely: sólová kytara,

basa, bicí, do toho nějaký saxofon. Bohoslužby měly neformální podobu, uvolnění a rád byly spíše živelné. Hodně záviselo na kazateli.

■ *Tvoje umělecké sklony se vyvíjejí v současnosti jakým směrem?*

Nyní občas maluju, občas dělám rytmictví nebo nějakou sochu či sochařskou práci.

■ *A co tě nejvíc baví ze tvých zakázek?*

Když dostanu nějakou malířskou zakázku nebo kreslířskou. Nejraději maluji konkrétního člověka, tedy portrét nebo nějakou krajinku nebo zvíře.

■ *Sborovka je letos v Jáchymově, znáš to tam?*

V Jáchymově jsem byl jednou a je to velice zajímavý a pěkný kraj.

■ *Co bys nám doporučil navštívit?*

Já vím, že jsou tam expozice v bývalých uranových dolech, kde pracovali političtí vězni.

■ *Není to nebezpečné?*

Nevím, ale myslím si že ne, vzhledem k tomu, že je to otevřené pro veřejnost.

■ *Co bys nám ještě doporučil navštívit?*

Tak třeba městečko Boží Dar, kde je například krásné rašeliniště a vede přes

něj dřevěná stezka. Ale úplně nejlepší je Klínovec, kam se dá vyjet lanovkou v zimě a tam se dá lyžovat nebo snowboardovat. Také krásný nedaleký Fichtelberg, který je už je v Německu. Od sud jsou také krásné pohledy. Krásnou sborovou dovolenou!

Ptala se Jitka Slavičková

Jméno zpovídáného se dozvíte na konci strany 18.

AŤ VÁS BAVÍ OBJEVOVAT SVĚT!

Zkusíte si vzpomenout na nějaké historky spojené se školou? Kolikrát v nich vystupuje paní učitelka a kolikrát pan učitel? Nejspíš to bude dámská přesila. Abych skóre trošku vyrovnala, oslovila jsem s otázkami ke škole výhradně mužské členy našeho sboru. Zvu k zajímavým odpovědím na otázky:

A) CO SI PAMATUJETE Z PRVNÍHO ŠKOLNÍHO DNE?

- Snad jenom to, že mě do školy vedl starší bratr a že se maminka malinko opozdila, když mě po skončení první dvouhodinovky měla vyzvednout. Z prvních dvou školních let mám málo vzpomínek a skoro žádné hezké. A přitom jsem měl dobrou učitelku. Byl jsem nešikovný a neskladný a ve spoustě manuálních dovedností jsem zaostával. Krasopis se tehdy bral ještě docela vážně. *(Aleš D.)*
- Kolem začátku školy bylo dost obav, ale rodina mne povzbuzovala, že to zvládnou. *(Jeroným)*
- Je to zvláštní, ale já si ten první den nepamatuji. Ale všechny další už ano. Naše škola byla nově postavená. Všechno bylo takové nové, moderní. Protože jsem bydlel na sídlišti, byla to škola opravdu veliká. Chodilo do ní tolik dětí, že jsme se museli v učebnách střídat – měli jsme dopolední nebo odpolední výuku. Také jsme měli šatnu se šatnářkou. A školní svačiny pro toho, kdo si je objednal – každý den přijelo nákladní auto plné sáčků s mlékem a s bednami rohlíků. I vnitřní vybavení školy bylo moderní – třeba chemická laboratoř, ta na mě udělala silný dojem. Ale tohle vše krásné není tak důležité. To je jenom „barák“, jenom slupka. Nejdůležitější ze školy jsou učitelé, kteří vám mají ukázat, jak rozumět světu. A pak spolužáci. Z některých se stanou kamarádi na celý život, akorát to na začátku ještě nevíte. *(Martin V.)*

- Bylo to v roce 1964, bylo mi 6 let a měl jsem doma připravenou aktovku. Byla světle hnědá a měla jednu kapsu velkou a dvě malé, poloviční. Na každé z nich bylo zapínání, které při zavírání vždycky hlasitě zaklaplo či zacvaklo. Krásně voněla koženou novotou. Dovnitř jsem si dal penál, ve kterém byla tužka – nová a ořezaná, guma a malé plnicí pero značky „Žák“. Asi jsem taky měl v aktovce svačinu, nejspíš chleba s máslem nebo se sádlem a posolenej. To pak byla častá svačina, ještě s jablkem. Měl jsem pytlík s bačkorami, které měly po stranách takové gumičky, aby nepadaly. To bylo dobré hlavně na začátku roku, protože byly asi o číslo nebo ještě víc, větší, aby vydržely na celý rok. Na konci roku nám vždycky už koukal palec. Nebyl jsem v tom sám, měli jsme to většinou podobně. Na začátku roku jsme škobrtali, na konci byly sešlapané paty a koukaly palce. Oblékl jsem se, na hlavu mi nasadili rádiovku, nevím jaké barvy, ale hlavně s anténou! Tu pokrývku hlavy jsem z duše nenáviděl a za rohem ji vždy nacpal do kapsy. Teď to hlavní. Na odchod mi maminka vrazila do rukou ještě květináč s rozkvetlým červeným muškátem. „Na výzdobu, abyste to tam měli hezký,“ řekla a vyšoupla mě za dveře. No a já šel a ještě se otočil a viděl, jak na mě povzbudivě, se širokým úsměvem mává a slyšel, jak volá: „ahoj Péťo, tak ať...“ – a to už nevím co. *(Petr Š.)*
- Dávno již tomu, co jsem šel poprvé do školy – 1. září 1957. Pamatuji si, že mne do školy doprovázela moje maminka. Bylo to v Č. Budějovicích. K brance naší zahrady mne doprovázel náš pes – německý ovčák Baryk. Předtím jsem nechodil do školky, tak to pro mne byla zcela nová, naprosto nezvyklá situace, být v kolektivu třiceti dětí! Navštěvoval jsem jen nedělní školu v našem evangelickém kostele, kde nás bylo tak pět až sedm. V paměti mám svou první učitelku, která to s dětmi moc dobře uměla. Zdála se mi tenkrát moc stará, tehdy jí mohlo být tak 50 let. Školu jsem si během několika dnů oblíbil a chodil tam rád. Pamatuji si, že mne bavilo učit se písmena, během roku jsem už mohl číst. *(Jaroslav K.)*

B) VAŠE PŘÁNÍ ŽÁKŮM A STUDENTŮM Z NAŠEHO SBORU

- Ať je to ve škole baví, ať mají trpělivé, laskavé a spravedlivé učitele a ať se dokáží postavit nespravedlnosti, pokud ji ve svém okolí spatří. A ať, zvláště ti starší, nezapomínají, že i učitel je člověk, který potřebuje laskavost a ocenění. *(Aleš D.)*
- Přeji vám, ať si i přes zasypávání učením udržíte zvědavost. *(Jeroným)*
- Ať se ti tam líbí! Buď tam hodný a poslouchej paní učitelku. Sněz vždy svačinu, nic nerozbij a dávej pozor na cestu. Něco se nauč, neumaž si kalhoty a po škole přijd' domů. ☺ *(Petr Š.)*
- Přeji dětem, aby se setkaly s moc dobrými pedagogy, aby se do školy těšily a neměly nikdy pocit nespravedlnosti (což já jsem měl). Ať tam najdou dobré kama-

- rády (vím, že někteří se scházejí i po mnoha letech), ať si vzájemně pomáhají a ve školní jídelně mají oblíbená jídla. Ať jim jejich rodiče nedělají velké problémy kvůli případnému nezdaru. (děd mnoha členů sboru, 95 let)
- Přeji vám všem, kdo půjdete poprvé do školy, abyste tam chodili rádi, měli hodnou a moudrou paní učitelku, hodně kamarádů a aby se vám tam dobře vedlo! (Jaroslav K.)
 - Přeji vám, ať se ve škole cítíte dobře, najdete si dobré kamarády a máte hodné učitele i učitelky, od kterých se toho hodně dozvíte. Do školy jsem chodil dlouho a dost z toho, co jsem se tam naučil, jsem v životě využil. (David N.)
 - Milí braničtí školáci, žijete v úplně jiné době, než v jaké jsme vyrůstali my. Vaši učitelé jsou vaši kamarádi, kteří vás provázejí cestou vzděláním, abyste měli vědomostní základ k budoucímu povolání. Povolání je objevení vašeho místa, kde vás Pán Bůh chce mít. Malého, ale důležitého kolečka v rozpořbovaném soukolí mechanismu života. Pro každé kolečko dal Pán Bůh předpoklady – obdarování v podobě talentu a nadšení pro to, co vás baví. Až naleznete, co vás baví nejvíce, rozvíjejte to a pak to dělejte, protože to je právě to, kde vás Bůh chce mít. Ne každý má to štěstí, ale vy to dokážete, když budete chtít. Tak mnoho štěstí a hurá do toho! (Ondřej E.)
 - Tak ať vás to objevování světa baví a najdete spoustu prima kamarádů! (Martin V.)

Za všechny čtenáře srdečně děkuje
Lenka Pecharová

✚ KVĚTA ŠÍBOVÁ

Z rozloučení 10. srpna

Základem pro následující zamyšlení jsou slova proroka Izajáše (49,14-16a):

Sijón říkával: „Hospodin mě opustil, Panovník na mě zapomenul.“ Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? Nezapomenu na tebe, hle, vyryl jsem si tě do dlaní...!

Vážení pozůstalí, bratři a sestry, přátelé,
na smutečním oznámení čtete, že kdo byl milován, nebude nikdy zapomenut. A právě o tom budeme teď chvílku přemýšlet. O paměti. Paměti lidské i paměti Boží. Hlavně tedy o té Boží, protože o naší lidské paměti si nemá smysl dělat ně-

jaké iluze. Květa vyprávěla, jak chodila na akce „Života 90“, kde jednou z aktivit byl i trénink paměti. To, že si paměť musíme trénovat, aby dobře sloužila, už to nám buď svvědectvím o její nespolehlivosti.

Důležitým pomocníkem pro lepší zapamatování je prožitek. Když máme informaci spojenou s nějakou emocí, zaryje se nám do paměti mnohem hlouběji. Historiky z dávných dob se vynořují z paměti tím lépe, čím víc jsou spojeny s nějakými pocity. Květa nám kdysi vyprávěla historku o kominíkovi – komináčovi! – kterým ji jako dítě maminka strašila. Že když bude zlobit, tak si ji vezme komináč! Jenže když pak na začátku roku kominík opravdu přišel kvůli nějakému papírování a svým věrným zákazníkům přinesl kalendář s obrázkem kominíka, tak byl kalendář záhy dětmi na malinké kousičky roztrhán. Co jiného s ním?!

Historika z dětství a zároveň prožitek spojený s emocí se zaryl pod kůži a zůstal v paměti po mnoho desetiletí.

Tou nejdůležitější emocí našeho života je láska. Situace, ve kterých jsme prožili vědomí, že jsme milováni nebo svoji lásku dali někomu najevo. Takové situace zůstávají nejhluběji v nás, formují nás, mění nás. Je dobré milovat a být milován, je dobré si to říkat, že milujeme a užívat si toho, když někdo říká nám, že nás má rád. Z prvního příkazu prvním lidem, Adamovi a Evě, „Milujte se a množte se!“ můžeme vyrozumět i to, že rodina má být v první řadě místem lásky. Rodinu je dobré zmínit, když se loučíme s Květou, protože rodina pro ni byla důležitá.

Nad obrazem rodiny nám prorok Izajáš připomíná, že nás má rád Pán Bůh. Má nás rád, jako má máma ráda svoje děti. Tu Boží lásku, která na nikoho a na nic nezapomíná, pak prorok popisuje zvláštním obrazem – vyryl jsem tě do dlaní. Ne proto, že by snad zapomínal – znám lidi, kteří si píší propiskou na dlaň poznámky, co mají udělat! Je to bezpečnější ochrana před zapomenutím, než spousta papírků někde po kapsách.

Naše jména vyrytá na Boží dlaní jsou tam ale kvůli nám samotným. Asi jako když si člověk nechá udělat tetování se jménem toho druhého. To také nedělá proto, že by snad zapomněl, jak se ten druhý jmenuje. To spíš kvůli tomu druhému jako vyjádření svého vztahu k němu.

Tak nám Pán Bůh připomíná a ukazuje svoje ruce, do kterých si postupně ryl jméno za jménem. Někde v té nepřehledné hromadě jmen je i jméno Květy Ší-

bové. Jsou tam i jména naše, abychom věděli, že ani na nás Pán Bůh nikdy nezapomene. Má nás rád a přeje nám jen to dobré. Boží ruce jako znamení Boží lásky.

Izajášův prorocký výhled, ve kterém vidí Boha ukazujícího svoje ruce s vyrytými jmény těch, které má rád, má zvláštní novozákonní naplnění. Slyšeli jsme ten příběh hned na začátku dnešního shromáždění. Příběh o tom, jak po vzkříšení Pán Ježíš přichází za učedníky, říká jim „Pokoj vám“ a ukazuje jim svoje probodené ruce. Nejen, že podle nich učedníci poznávají, že to je opravdu „ten jejich Ježíš“. Především si mají uvědomit, připomenout, zapamatovat, že ty rány na rukou tam nemá Pán Ježíš kvůli sobě, ale kvůli učedníkům. Kvůli nám. Jsou pro nás znamením jeho lásky k nám, která ho přivedla na kříž, aby i pro nás znělo jeho „Pokoj vám“ a my se mohli radovat, jako se ze setkání se vzkříšeným Ježíšem radovali učedníci (J 20,19-20).

Díry po hřebech v Ježíšových rukou – to jsou naše jména vyrytá do Božích dlaní. Znamení toho, že nás má Pán Bůh tak moc rád, že byl ochoten obětovat se za naše hříchy. Zemřít, abychom my měli život.

Na ranách Kristových vidíme jeho lásku, která na nikoho a na nic nezapomíná. Květa v Boží dobrotu věřila, teď už o ní ví víc, než si my dokážeme představit. S tímto vědomím proto v pokoji do těchto rukou teď Květu odevzdáváme. Jsou to dobré a laskavé ruce a je v nich dost síly, abychom se jich mohli chytit i my.

Amen

Jaroslav F. Pechar

POZVÁNKY

MODLITEBNÍ OPORA OD PRVNÁČKŮ PO MATURANTY

Co nejspíše potřebuje malý školák i student před státnicemi? Určitě dobré kamarády, trpělivé pedagogy, porozumění novým věcem, radost z objevování i kus legrace.

Přímluvy za tohle všechno a společné požehnání budou součástí rodinných bohoslužeb 4. září od 9.30 hod v našem sboru. Srdečně zveme děti i rodiče, prvňáčkové jsou vítáni též s aktovkami.

Pokud by někdo přispěl s dobrotami – ovoce, zelenina, kousek sladkého či slaného – velmi pomůže. Ideálně prosím do 9.10 hod., abychom vše stihli nachystat. Případné dotazy: Lenka Pecharová, pechle73@seznam.cz ■

BOHOSLUŽBY PŘED BEURONSKOU KAPLÍ

Zveme všechny 17. 9. v 17 hodin na bohoslužbu v předvečer svátku Panny Marie Sedmibolestné před beuronskou kaplí pod Barrandovem. Kázat bude náš bratr farář Jaroslav F. Pechar, hudebně doprovodí Rudolf Měřinský.

Po bohoslužbě následuje piknik, pokud bude přát počasí, je naplánován i oheň. Pohoštění je zajištěno, ale cokoli přinesete, bude s povděkem přijato a zkonsumováno.

Kaple je cca 300 m od zastávky tramvaje Hlubočepy. Podrobnosti na sborovém webu.

Jarka Pecharová

NEPÁLSKÁ STUDENTKA

Nadace Mezinárodní potřeby

EASHIKA KAMAR

Kód: NPBS0002FCZ ; narozena v roce 2003.

Variabilní symbol: 1101; specif. symb.: 3526.

Eashika pochází z nepálské křesťanské rodiny žijící v okrese Dhading v Nepálu. Její rodiče přijali křesťanství, když byla malá. Otec se stal pastorem. V domovském sboru pracovala ve službě dětem a v diakonské radě. Rozhodla se studovat teologii, aby se vybavila pro svou budoucí službu. Chce se po studiu vrátit zpět do svého sboru a pokračovat ve službě dětem a mládeži.

Eashika studuje 2. ročník oboru Bakalář teologie na biblické škole. Studium by měla dokončit v roce 2025.

Můžete jí psát anglicky na adresu:

Eashika Kamar
NPBS0002FCZ
G. P. O. Box No. 4134
c/o YCWP
International Needs – Nepal
Kathmandu, NEPAL

Stipendium International Needs pomáhá vystrojit nepálskou církev, aby zvládla explozivní růst a měla k dispozici domácí služebníky.

Podpora studia

mp
Nadace Mezinárodní potřeby

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

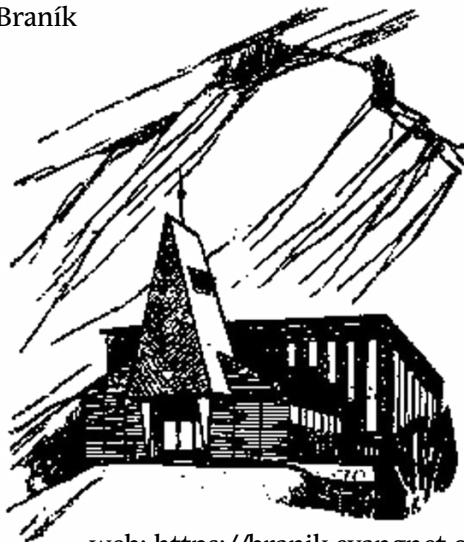
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXVIII. ročník, číslo 7–8/červenec–srpen 2022

Vychází zpravidla ve čtvrtek po prvním pondělí v měsíci.

Redakce: Jarka Pecharová, Eva Friedrichová, Alžběta Slabá, Jitka Slavičková,
Petr Bísek

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara, Jarka Čierná, Jiří Holý

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>

Redakční uzávěrka časopisu je druhý čtvrtek v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

příměstský tábor *Boj o Králičí ostrov*
(článek na straně 9)